

Ai tặng em salem

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Chắc là cậu không biết, salem còn có nghĩa là nhớ rất nhiều...

Cơn mưa chiều tạt ngang thành phố. Cuốn đi những oi ả của một cơn nắng trải dài từ đầu ngày cho đến cuối ngày. Hôm nay, hoàng hôn bị đánh cắp. Bầu trời không còn những ráng đỏ, ráng vàng huyền ảo mà thay vào đó là những đám mây xám xịt. Cô bị mắc mưa. Như một con mèo tội nghiệp cố gắng chạy cho thật nhanh về nhà để chui vào một góc nào đó mà rũ xuống những giọt nước bám trên thân mình. Tóc ướt – đó là điều mà cô ghét nhất. Cảm giác ấy rất khó chịu. Nhớ nhộp. Ướt át.

Ngôi nhà nhỏ giữa lòng thành phố với chiếc cổng màu trắng khá thanh thoát. Giống hệt con người cô vậy. Thanh thoát và tinh khiết. Về đến nhà, vội vàng lục tìm trong túi xách của mình chiếc chìa khóa. Mất một khoảng thời gian mới thở phào nhẹ nhõm. Cứ ngỡ là đã làm rơi ở đâu đó rồi chứ! Bất giác liếc mắt nhìn vào một góc nhỏ bên cạnh cái cổng cao cao của nhà cô, hơi ngỡ ngàng khi thấy một chậu salem chưa nở hết, chỉ điểm xuyết trên đầu những nhánh hoa một vài điểm màu trắng xinh xinh, đang nằm ở đó. Chỉ có độc một chậu hoa. Không thiệp. Không bất kì một mẫu giấy đính kèm. Khá là cô đơn.

Cô không tin vào mãi mãi. Nhưng không có nghĩa là cô không thích những điều tốt đẹp thì trường tồn với thời gian. Cho nên loài hoa cô thích cũng mang cái ý nghĩa đặc biệt ấy. Salem. Salem là muôn đời. Salem là mãi mãi. Cô đã đem không biết bao nhiêu chùm hoa bé xiu ép vào trang vở của mình.

Đúng vậy, cho dù có lâu bao nhiêu đi chăng nữa thì cái màu hoa kia vẫn không hề thay đổi. Nếp mình trên trang giấy trắng xóa, cái màu tím tím kia khiến người ta vừa đau lòng mà cảm thán. Sao mong manh mà lại kiên cường đến vậy?

Cô thích salem từ lâu. Rất thích. Nhưng cô luôn có những quy tắc riêng cho chính mình. Những thứ không phải là của mình thì càng thích sẽ càng đau khổ. Chiếm hữu không bao giờ là hạnh phúc nếu chiếm hữu đó là gượng ép.

Cô nở một nụ cười nhẹ nhàng, lại gần chậu hoa nhỏ, đẩy nó vào phía trong một tí để khỏi bị ướt mưa. Tuy rất muốn đem nó vào nhà và ôm ấp nhưng nghĩ lại lúc này, trời đang mưa, chắc là ai đó mượn đỡ mái hiên này để bảo vệ cho chậu hoa khỏi cơn mưa rồi sẽ quay trở lại và mang nó đi. Cho nên cô cũng không nghĩ gì nhiều, đặt chậu hoa vào một vị trí khô ráo cũng ngay gần đó, sau khi chắc chắn sẽ không có một giọt mưa nào có thể làm đau những cánh hoa yếu ớt kia mới yên tâm xoay lưng bước vào nhà.

“Tôi thích cậu!” Cô nói với cậu bạn cùng bàn với cô suốt ba năm cấp ba. Ba năm, thời gian bọn họ nói chuyện, tính cả những lần cô độc thoại với cậu ta cộng lại vẫn chưa tròn một tiếng đồng hồ. Đúng vậy, cả ba năm. Quãng thời gian ấy, cô ngồi cạnh một người ít nói, lạnh lùng, vô tình, vô cảm... nói chung những thứ liên quan đến tình cảm cơ bản của con người như yêu, ghét, giận, hờn... cậu ta không có bất cứ thứ nào. Không ai có thể làm bạn của cậu ta. Kể cả cô. Không phải vì cô không muốn. Nhưng mà có muốn thì ai cho cô cái cơ hội đó? Cậu ta ư? Tăng băng ngàn năm khiến những người xung quanh phải buốt lạnh kia ư? Chắc là không bao giờ! Vậy nên cô muốn ghét bỏ. Cô nói rằng cô căm ghét cậu ta. Cô muốn thử xem biểu hiện của cậu ta khi nghe ai đó tỏ tình với mình sẽ như thế nào. Cho nên giờ giải lao cô mới lấy hết dũng khí, dùng ngón trỏ của mình gõ gõ vài cái lên bàn tay của cậu ta đang đặt trên bàn, nhìn thẳng vào mắt cậu ta và nói ba chữ vô cùng nhảm chán kia.

Chỉ là muốn đùa cậu ta một tí. Trên nét mặt ấy thoáng một chút ngạc nhiên. Nhưng rồi chưa đến một giây sau, lại trở về trạng thái ban đầu. Lạnh ngắt. Không một gợn cảm xúc. Tránh ánh mắt cô. Trong giây lát, cậu ta đứng dậy, đi về phía cửa lớp. Bóng cậu ta trải dài trên cái hành lang phía trước. Nắng buổi chiều xuyên qua những tán phượng chiếu thẳng lên cái dáng người cao cao, thanh thanh kia như muốn nuốt chửng cái sự lạnh lùng ấy. Nhưng rồi đến cả nắng cũng phải bỏ cuộc. Cậu ta quá lạnh. Con nắng kia chỉ sợ chưa kịp làm cậu ta tan chảy thì đã bị cậu ta làm cho tê liệt.

Ừ vậy cũng tốt. Thà cô đơn vì chỉ có một mình, còn hơn là có ai đó bên cạnh mà vẫn cảm thấy cô đơn.

Cậu ta biến mất ngay trước mắt cô như vậy. Giờ chuyển tiết tiếp theo, cô chạy đến chỗ cô bạn thân nhất của mình và bắt đầu luyện thuyết. “Vẫn thế. Không hề có biểu hiện gì khác. Tự hỏi, không biết cậu ta có phải là con người?”. Cô nói. “Thế còn cậu? Cậu thì sao? Cậu cảm thấy như thế nào khi

cậu ta bỏ đi sau khi nghe lời tỏ tình đó?” “Tớ thì có thể làm sao được? Chẳng qua cũng chỉ là xem thử cậu ta có phản ứng thế nào thôi. Tớ cần gì phải quan tâm đoạn sau chứ?” “Thế sao cậu lại buồn?” Cô buồn sao? Cô không biết là mình đang buồn kia đấy. Cô đang trêu cậu ta mà. “Tớ buồn khi nào?” “Khi này! Trên mặt cậu biểu hiện hết ra rồi đó! Không buồn mà từ lúc nãy đến giờ có thấy cậu cười đâu? Không giống với tâm trạng một người đang trêu đùa người khác.”

Cô không nói gì nữa. Chỉ lẳng lặng về chỗ ngồi. Có một cơn gió nhẹ thổi qua bờ vai cô. Hơi lạnh một chút. Thật ra, cô không ghét cậu ta nhiều đến vậy. Và cũng không phải là không có một chút nào hụt hẫng khi cậu ta vẫn vô cảm như vậy với cô. Là thật.

“Là salem đi kèm để làm nổi bật những đóa hoa hồng kia đấy gốc ạ!”. Anh ta gõ đầu cô một cái. “Em thì nghĩ khác. Không phải là salem làm nền cho hoa hồng nổi bật, cũng không phải là hoa hồng làm nền cho salem nổi bật, mà là cả hai cùng làm cho cả bó hoa trở nên nổi bật bởi sự hợp nhau đó. Cũng như người ta sẽ không bao giờ nhìn vào chúng ta và hỏi ai theo đuổi ai trước cả? Điều mà người ta nói với nhau đó chính là chúng ta có hợp nhau không khi đi bên cạnh nhau mà thôi. Riêng em, em thấy không hợp.”

Cô cuối cùng cũng được một người con trai tỏ tình. Người này lớn hơn cô hai tuổi. Anh ta tặng cô một bó hoa hồng có kèm theo một vài nhánh salem trắng. Cô hoàn toàn không thích sự kết hợp đó. Salem mà cô thích chỉ có thể đứng một mình. Không kèm theo bất cứ thứ gì cả. Cũng như sau cái hôm cô mở miệng nói thích cậu ấy, cô đã biết rằng mọi sự kết hợp khác với cô ngoài cậu ta ra đều không hợp. Nhưng mà bên cậu ta ư? Điều đó còn khó hơn cả hái sao trên trời. Vậy nên cô cứ như thế - một mình. Không kèm theo bất cứ ai.

Cô từ chối người con trai này. Đồng nghĩa với việc tự cho mình một hi vọng nho nhỏ về tình cảm của cậu ta – người bạn cùng bàn của cô, ba năm không nói với cô hơn ba câu. Ba câu của cậu ta, thứ nhất, “Đừng nói nữa!”. Thứ hai “im lặng đi!”. Và thứ ba là “Đọc bằng mắt thôi!”. Tuy chữ nghĩa khác nhau nhưng nội dung thì chỉ có một, đó là muốn cô im miệng. Cô hoàn toàn không nghĩ rằng có một ngày nào đó mình lại thích cậu ta. Rồi lại kiếm cớ này nọ để nói với cậu ta điều đó. Cô càng không nghĩ rằng cậu ta lại vô tình đến cùng cực như vậy. Bỏ đi khi cô còn chưa kịp giả vờ giải thích rằng đó chỉ là trêu đùa.

Ở quán nước trước cổng trường, cô định chào anh ta để vào lớp – người cô vừa từ chối. Liếc mắt thấy bóng dáng cậu ta đang từng bước, từng bước, tiến về phía mình. Không là về phía quán nước này. Có lẽ cô quá hoang tưởng rồi. Thoáng chốc, tim cô đập nhanh hơn một nhịp. Cô liền kéo chiếc ghế mà cô vừa đẩy ra, một lần nữa ngồi xuống, đối diện với người con trai kia. “Chúng ta vẫn là bạn được chứ?” . Anh ta hỏi cô. Đầu óc cô lúc này như đang ở đâu đâu. Cô không rõ là mình muốn ngồi lại đây thêm một lúc nữa để làm gì? Để được gặp cậu ta? Hay là vì một lý do nào khác? Cô ậm ừ trả lời người con trai kia. “Đương nhiên. Anh suy nghĩ hơi nhiều rồi!” Rồi cười. Nụ cười trong vắt như sương, ấm áp như nắng. Đột nhiên cô bắt gặp ánh mắt đen láy của cậu ta đang hướng về phía mình. Rất nhiều cảm xúc kéo về bủa vây lấy cô lúc này. Cô vội vàng nhìn sang hướng khác. Giả vờ như không nhìn thấy cậu ta. Đưa tay cầm lấy cốc nước trên bàn, uống một hơi hết sạch. Không hề cảm thấy lạnh. Không biết có phải là đá không lạnh hay là vì có một thứ còn lạnh hơn cả đá đang ở đây. “Một điều thuốc”. Cậu ta nói vừa đủ để bà chủ quán nghe được. Cô ngồi gần nên cũng vừa đủ để cậu nói đó lọt vào tai cô. “Chờ tí”. Bà chủ đáp lại. Cái gì? Cậu ta hút thuốc lá sao? Cô không hiểu vì sao lại cảm thấy khó chịu như lúc này. Cô không thích con trai hút thuốc. Mà giờ đây, trước mặt cô, người con trai kia muốn hút thuốc? Cô bực mình đứng dậy và đi thẳng vào lớp. Không kịp chào ai. Cũng không kịp phát hiện ra rằng có nhiều hơn một đôi mắt đang nhìn theo cái bóng lưng nhỏ nhắn của mình. Một của anh chàng kia, và một là của ai đó...

“Cậu hút thuốc sao?”. Sau một hồi im lặng. Cô dường như không thể kiềm chế nổi bản thân mà mở miệng hỏi cậu ta. Cậu ta không nói gì cả. Ừ, cô cũng quen với cái kiểu im im này của cậu ta rồi. Nhưng nếu là mọi khi thì thấy bình thường, vậy mà sao lúc này lại thấy hơi khó chịu vậy nhỉ?

“Ừm. Nhưng chỉ là thỉnh thoảng thôi” Cô không ngờ cậu ta lại trả lời mình. Và có kèm một câu giải thích. Nghĩa là gì nhỉ? Mặc kệ nghĩa là gì cô như được cổ vũ để tiếp tục tra hỏi cậu ta. Điều mà từ trước tới nay cô chưa hề làm. “Thế thỉnh thoảng ấy là khi nào? Tôi cứ tưởng cậu không quan tâm tới mọi thứ chứ? Hóa ra cậu cũng có sở thích nhỉ?” Giọng cô có chút gì đó bực bội cộng với chút châm biếm. Sau một lúc cũng nhận ra rằng mình hơi kì lạ. Cô liền nói “Thôi không nói chuyện này nữa. Tôi việc gì phải quan tâm đến cậu chứ? Hôm nay tôi lại nói nhiều với cậu rồi. Tôi im miệng ngay đây. Cậu không cần nhắc!”

“Là lần thứ hai” Cậu ta nói. Không đầu không cuối. “Sao?” Cô vừa ngạc nhiên vì cậu ta lúc này đang nói chuyện với cô. Nói chuyện theo đúng nghĩa của nó. Lại vừa không hiểu. Lần thứ hai, là sao? “Lần thứ hai tôi hút thuốc.” Có gì đó lạ lạ đang chạy trong cô. Mà không rõ điều kì lạ đó là gì. Cô cảm thấy vui vui. Nhưng mà con gái thật khó hiểu. Nghĩ là một chuyện, còn nói ra lại là một chuyện khác. “Mặc kệ cậu. Không quan tâm. Tôi học bài đây!” “Ừm.”

Ngoài kia, những chiếc sao nhỏ xoay xoay giữa không trung vài vòng rồi chạm vào mặt đất. Mùa này mùa thu, hoa sữa thơm ngào ngạt. Những bông hoa như những ngôi sao bé tí, thấp sáng cả một góc sân trường. Thấp sáng cả tâm hồn hay mơ hay mộng cô nữa. Cuối cùng cô và cậu ta cũng nói với nhau nhiều hơn hai câu...

Mùa thu sắp hết. Buổi sáng trời bắt đầu se se. Nhưng với một người vừa ốm dậy như cô thì có phần lạnh lẽo. Cô khoác một chiếc áo dày dành cho mùa đông và ra khỏi nhà. Đường phố được dát một lớp vàng của nắng. Nắng mùa thu thì xin đừng hỏi về cái độ dịu dàng của nó. Vô cùng, vô cùng dịu dàng. Ngày chủ nhật trống trải và hơi cô đơn. Cứ thế, cô mang nỗi buồn của một cô gái vừa biết được thế nào là yêu, nhưng tình yêu đó lại không được đáp trả, lang thang cả một buổi sáng trên phố.

Cô len mình vào hết thảy những ngõ ngách, những con đường nơi đây. Mong tìm được một sự cảm thông nho nhỏ nào đó nơi cái thành phố đôi lúc cũng vụng trộm cô đơn này. Đôi chân không biết từ lúc nào đã đứng yên ở trước cổng một ngôi nhà bốn tầng to lớn và sang trọng. Xung quanh là những dây hoa màu tím. Có một hôm vô tình lang thang trên flickr, cô thấy người ta gọi nó là “morning glory” – nghĩa là “buổi sáng kiêu sa”. Thật đúng. Rất kiêu sa. Rất lộng lẫy. Như phát ra ánh sáng vậy. Cô cứ đứng yên đó, không hề nhúc nhích. Hình như cô bị những bông hoa đó quyến rũ mất rồi.

“Hết ốm chưa?” Cái giọng nói như lạ, như quen kia không biết từ đâu vọng tới. Cô quay đầu tìm kiếm. Có một người con trai đang đứng phía sau cô. Người này quen thuộc lắm, quen đến nỗi cả giấc mơ của cô cũng quen biết cậu ta. “Ừ, đỡ rồi!”. Cô chỉ gặp cậu ta ở trường trong bộ đồng phục. Không hề biết cậu ta lúc mặc đồ bình thường ở nhà như thế nào. Khác với cái vẻ lạnh lùng khi ở trên lớp kia, con người này tuy nhìn thoáng qua vẫn là lạnh nhưng khi đứng bên cạnh cậu ta, trong cái khung cảnh có phần đặc biệt của

buổi sáng hôm nay, cô cảm nhận được có chút gì đó ấm áp.

“Cậu đi đâu đấy?” “Cậu làm gì ở đây?” Cậu ta hỏi cô. Khuôn mặt kia không hề biểu cảm. Nhưng cô đã quen với nó rồi nên không lấy gì làm bức bối hay chán ghét. “Chỉ là đi dạo ngang qua đây thôi. Sao không trả lời tôi? Tôi hỏi cậu trước mà!” Cô lấy lại cái vẻ cau có thường ngày ở trên lớp với cậu ta. “Tôi đi tập thể dục về. Chào cậu!”

Vậy thôi ư? Ừ. Có lẽ chỉ vậy thôi. Cô nghĩ cậu ta sẽ rủ cô cùng đi dạo phố như trong những câu chuyện mà cô đọc được ư? Không đâu! Với tính cách của cậu ta có lẽ sẽ lướt qua cô. Không thèm ngoái nhìn lấy một cái chứ đừng nói gì đến nói với nhau vài câu. Nhưng cậu ta đã chào cô bằng một câu hỏi thăm như vậy là rất cảm động rồi. Cô có thể kì vọng nhiều hơn, nhưng cô cũng nên biết rằng, kì vọng vào những điều dễ dàng xảy ra sẽ ít đau lòng hơn những điều khó xảy ra. Ví như chuyện cùng với cậu ta dạo phố.

Nói xong cậu ta bước đến phía trước. Dĩ nhiên là lướt qua cô. Đẩy cánh cổng sắt cao cao kia và bước vào nhà. Ngôi nhà bốn tầng điểm lệ với hàng rào là những dây hoa tím kia là nhà của cậu ta. Cô chột choáng váng. Không rõ vì sao.

Mặt trời càng lúc càng lên cao. Chiếc áo dày của cô làm cô chảy rất nhiều mồ hôi. Lê từng bước mỗi một về phòng mình. Nằm phịch xuống giường. Cởi và vứt chiếc áo kia sang một bên. Nhưng vẫn thấy rất nóng. Cô lại bị sốt rồi?

Trong mê man cô nghe thấy ai đó gọi tên mình. Cùng với đó là đôi bàn tay lạnh lẽo của cô như được truyền tới một cảm giác ấm nóng kì lạ. Nhưng khi mở mắt ra, cô không thấy gì cả ngoài cái khung cảnh quen thuộc của căn phòng mình. Mẹ cô ngồi đó. Bố cô cũng vậy. Ánh mắt của hai người ngập tràn lo lắng. Thấy cô tỉnh giấc. Mẹ vội vàng đưa tay lên sờ trán cô. “Vẫn còn nóng. Nhưng đỡ hơn hôm qua rồi. Anh xuống mang bình nước cam em ép sẵn lên đây hộ em với” Mẹ cô quay sang nói với bố cô. “Ừ” “Đã bảo đừng có đi ra ngoài rồi. Sắp thi cử đến nơi. Lo giữ thân thể giúp mẹ với đi” “Vâng” Cô vẫn còn cảm thấy mệt mỏi lắm.

Giấc mơ của cô hôm qua khá dài. Nhưng chỉ toàn hình ảnh của cậu con trai ấy. Về câu chuyện của ngôi nhà bốn tầng mà cô được nghe người ta kể. Cứ như một cuốn phim. Nhưng chưa xem được kết thúc cô đã phải tỉnh dậy. Kết

thức là buồn? Hay vui?

“À, tụi bạn con có đến thăm.”

Dự định là hôm nay cô sẽ đi học lại. Nhưng vì hôm qua ra ngoài và gặp phải gió độc nên cái dự định đó bị hoãn lại thêm vài ngày nữa. Và thế là trong lúc mê man nóng sốt, bố mẹ cô phải tiếp đón gần mười mấy đứa bạn của cô.

“Vâng”

“Mẹ để ý có một cậu con trai cứ nhìn con mãi. Lúc lữ nhóc đó ra khỏi phòng cậu ấy vẫn ngồi bên cạnh con. Hai đứa có chuyện gì giấu mẹ không? Mẹ nói trước là lo mà học hành đi đã.”

“Có chuyện gì chứ? Mẹ thật là...” Lặng người một lúc rồi cũng cười gượng gạo đáp lời mẹ. Hình như cô đoán được người đó là ai rồi. Thành phố này kiêu kì lắm. Lúc này đây, khi nhìn qua tấm cửa kính của căn phòng, những màu sắc lấp lánh cứ tranh dành chiếm giữ tầm mắt của cô. Nhưng nó không đem lại cảm giác ấm áp, mà như có vẻ gì đó chế giễu. Chế giễu cái biểu hiện thất thần của cô lúc biết được cậu ta là chủ nhân của ngôi nhà kia. Khi ấy, hình như có một suy nghĩ rất hèn hạ lướt qua đầu. Cô có nên chấm dứt cái tình cảm ngây ngô ấy của mình tại đây?

Đó là khoảng thời gian mà người ta thi nhau kể những câu chuyện về ngôi nhà xa hoa sau giàn hoa màu tím. Người ta kể rằng, sau khi người chồng bị tai nạn mất đi, người vợ cũng tự sát bằng những viên thuốc tròn tròn màu trắng. Lúc đó, cô chưa quen cậu ta. Vì cả hai vẫn đang nỗ lực cho kì thi tuyển sinh vào lớp mười. Cậu ta là con trai duy nhất của hai con người xấu số kia. Nhưng, là nhưng, khi tang lễ của hai người đó lần lượt diễn ra, cậu ta không hề rơi một giọt nước mắt. Có người còn thấy rằng khi ở trong một góc của căn nhà, cậu ta còn cười lớn. Cười một mình như vậy thôi.

Cô, khi nghe câu chuyện đó, tuy không liên quan gì đến mình nhưng lại cảm thấy có một cảm giác xót xa dâng trào từ trong tận đáy lòng. Cười ư? Nếu là cô... mà không, cô không dám đặt mình vào trường hợp cùng lúc mất đi hai người thân yêu nhất ấy. Rất đáng sợ. Càng sợ hãi hơn, khi vài ngày sau cô lại nghe người ta bảo rằng, cậu ta không phải là con ruột của hai người. Thứ cô sợ hãi lúc này chính là người con trai đó. Vì biết bọn họ không phải là cha mẹ

ruột của mình nên mới thể hiện một thái độ vô tình như vậy? Nhưng những năm tháng qua, ai đã nuôi dưỡng cậu ta? Bất kể là một lí do hợp tình hợp lí nào đó có tồn tại đi chăng nữa thì đối với người đã nuôi nấng mình mà vẫn vô tâm vô tình như vậy thì thật đáng trách.

Từ lúc đó, cô xem cậu ta như là một thứ rác rưởi. Dù bọn họ chưa hề gặp mặt. Cho đến hôm nay, cô và cậu ta đã ngồi cạnh nhau suốt ba năm. Nhưng cô không hề biết gì về cậu ta ngoài cái tên và cái tính cách lạnh lùng đặc biệt hiếm có. Đương nhiên cái câu chuyện mà người ta kể ấy cô không hề hay biết cậu ta là một nhân vật trong đó. Rồi cô thích cậu ta từ lúc nào chẳng hay. Rồi cô yêu cậu ta lúc nào cũng chẳng rõ. Rõ ràng là cô luôn tìm cách để chống đối cậu ta nhưng sao chỉ một cái liếc mắt mà cậu ta dành cho mình cũng làm cho trái tim cô bỗng nhiên chao đảo. Cậu ta thì có điểm nào tốt đẹp? Vô tình, vô cảm, vô tâm... thái độ mà cậu ta dành cho cô ngoài cái khinh khỉnh của ánh nhìn thì cũng chẳng có gì khác. Vậy thì lý do vì sao mà cô thích cậu ta đến vậy? Cô bất giác thở dài. Ủ, nếu mà cô trả lời được thì có lẽ cô đã không còn thích cậu ta nữa rồi. Trong tiếng chuông gió từ ô cửa sổ đưa đến tai cô. Cô phát hiện trái tim mình cũng đang phát ra những âm thanh kì lạ. Rất nhỏ, nhưng cô vẫn nghe thấy. “Dừng lại thôi.”

Những ngày sau đó, cô đến lớp bình thường. Vừa đến cửa lớp cô đã chú ý ngay đến khuôn mặt lạnh ngắt kia. Hình như cậu ta cũng có một nét gì đó vui mừng dù rất nhỏ, nhỏ đến mức cô suýt nữa không nhận ra. Nhưng cô không muốn quan tâm đến nó nữa. Con người kia, cô đã biết được có bao nhiêu là xấu xa ẩn sâu bên trong rồi. Cô thu vội ánh mắt của mình. Đặt nhẹ chiếc cặp xuống bàn, rồi đi lướt qua cậu ta, như thể cậu ta không tồn tại. Những ngày trước, cho dù có biết rằng cậu ta sẽ không bao giờ trả lời khi cô chào hỏi cậu ta, nhưng cô vẫn mở miệng và nói với cậu ta một trong những câu đại loại như “good morning”, “hello”, “chào tảng băng”, hay đơn giản chỉ là “chào”... Vậy mà hôm nay, ngay cả nhìn cô cũng không. Cô rất nhanh, chạy đến bàn của cô bạn thân nhất. Trong lòng như có một tảng đá đè nặng. Từ phía đó, cô nhìn về chỗ ngồi của mình. Cậu ta vẫn ngồi đó, tay lật lật trang sách. Vẻ mặt vẫn là... lạnh. Rốt cuộc, cậu ta là người như thế nào? Có thật là như những gì cô nghe thấy và nhìn thấy hay không? Hình như cô đang trông chờ vào việc có một bức rèm bí mật nào đó của cậu ta được vén lên. Chẳng lẽ nào cô chưa biết về cậu ta thêm một chút nữa, cô tuyệt đối không để cho tình cảm của mình tiến xa hơn. Cho nên sẽ đẩy cậu ta ra khỏi trái tim mình. Từng

chút, từng chút một.

Tiếng giảng bài đều đều của cô giáo vang lên bên tai. Cả hai vẫn im lặng với nhau như mọi khi. Cô không rõ cậu ta như thế nào, riêng cô thì hôm nay mọi chữ nghĩa đều không thể lọt vào đầu. Bởi vì cô đang nghĩ đến rất nhiều chuyện. Đột nhiên, bàn tay cô có cảm giác ấm ấm. Đưa mắt nhìn xuống thì tay cậu ta đã đặt lên bàn tay nhỏ nhắn, trắng trắng của cô từ lúc nào. Cô như vỡ tung. Đầu óc và cả trái tim. Vì chỗ bọn họ ngồi là bàn cuối, lại thêm là ở góc lớp, nên chắc chắn là không có ai nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta phải giật mình này. Cô tròn mắt nhìn sang cậu ta. Còn cậu ta thì khuôn mặt vẫn không có một biểu cảm. Ánh mắt hướng về phía trước xa xăm, nhưng bàn tay đó thì vẫn siết chặt tay cô. Cô bực mình. Làm cho người khác phải thót tim như vậy mà mình vẫn lạnh lùng như vậy có nghĩa là sao? Cô giật mạnh tay ra khỏi bàn tay đầy sự chiếm hữu của cậu ta.

Vì dùng lực quá mạnh nên tay cô vô tình đập vào cạnh bàn của bàn bên cạnh. Cả lớp bị tiếng va chạm ấy làm cho giật mình. Mọi người quay đầu lại nhìn về phía cô. Cô ôm mặt nước nở. Cô không biết cô khóc vì điều gì. Chỉ biết rằng chỉ cần để cho những dòng nước mặn chát này thoát khỏi người cô thì có khi sẽ nhẹ lòng hơn một chút. Trong phút chốc, cả lớp nhốn nháo. Máu bắt đầu chảy ra từ bàn tay bị xay xát của cô. Cô thì khóc càng lúc càng to. Pha lẫn trong vô vàn biểu tình trên khuôn mặt xung quanh, có hốt hoảng, có trách móc vì đã phá rối tiết học của bọn họ, cô cũng nhìn thấy ánh mắt mỉa mai của vài ba cô nàng luôn bất đồng với cô. Nhìn vào thì đâu có đau lắm đâu. Sao cô phải làm quá lên như vậy? Nỗi đau thật sự thì làm gì có ai nhìn thấy? Cô rất, rất, rất khó chịu khi biết mình đã phải lòng một con người đáng sợ. Rất muốn tránh xa con người này. Nhưng...

Cô chưa kịp suy nghĩ hết, thì bắt gặp khuôn mặt xanh ngắt không còn giọt máu của cậu ta. Vẻ hốt hoảng, lo lắng đã dần thay cho sự lạnh lẽo là cố hữu kia. Trong phút chốc cậu ta phóng thật nhanh ra ngoài cửa lớp, chạy về phía khu y tế của trường, chưa đầy ba phút sau trên tay kia nào là băng cá nhân, thuốc khử trùng... cậu ta xem như mọi người xung quanh, kể cả cô giáo đều không tồn tại. Kéo tay cô về phía mình, cô một lần nữa không hiểu vì sao lại thụt tay lại. Nhưng chưa kịp đưa tay sang chỗ khác thì bị cậu ta kéo mạnh lại. Cố ý đổ thật nhiều oxi già lên miệng vết thương còn chưa khô máu của cô. “Á. Đau quá!” Cô la lên. “Im” Cậu ta phẫn nộ. “Không muốn bị nhiễm trùng

chết thì im lại và chịu đựng đi!” Cô càng cảm phần. Hất đồ lọ thuốc kia rơi khỏi tay cậu ta lăn tròn trên mặt đất. Cậu ta sững sờ. “Mặc kệ tôi” Nói xong cô chạy ra khỏi lớp. Mọi người nhìn theo tà áo dài trắng càng lúc càng nhỏ lại, cho đến khi chỉ còn một điểm nhỏ và biến mất khỏi cổng trường. Không ai trong lớp khỏi bàng hoàng với những gì đang xảy ra lúc này. Cậu ta thu xếp sách vở của cả hai. Vì là tiết học cuối nên khi cô vừa ra khỏi cổng trường cũng là lúc tiếng trống trường vang lên.

Cô không hề biết rằng, mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày, cậu ta đều chú ý đến cô. Cậu ta nhìn về phía cô còn nhiều hơn những lần cô nhìn về cậu ta. Chẳng qua là cô không phát hiện ra đấy thôi. Cho nên những góc phố, những con đường, những quán nước nhỏ mà cô hay lui tới cậu ta đều biết rõ. Có lần, cậu ta nhìn thấy cô cùng một người con trai khác ngồi nói cười với nhau trong quán nước trước cổng trường. Nụ cười đã làm trái tim cậu ta phải lạc nhịp giờ đây cô lại vô tư ban phát cho người con trai khác. Lòng cậu ta không khỏi chùng xuống. Sau đó là một cái nhói lên rất thật ở con tim mà ai ai cũng ngỡ là vô cảm. Lúc đó, cậu ta biết rằng mình đã yêu cô mất rồi.

Nhưng con người ta luôn có những bí mật riêng của cuộc đời mình. Cậu khác với mọi người ở chỗ bí mật của cậu có phần rắc rối. Nói rắc rối thì vẫn chưa đủ. Bí mật cuộc đời cậu đáng sợ lắm. Cho nên cậu cố gắng không để ai lại gần mình. Với một lý do không hề đơn giản. Đó là, cậu sợ rằng một ngày nào đó người ta sẽ phát hiện ra cái bí mật đó, và bỏ rơi mình. Bỏ rơi, bỏ rơi, bỏ rơi... hai chữ khiến cậu cho đến bây giờ vẫn còn ám ảnh. Một nỗi ám ảnh rất nặng. Nó ăn sâu đến cả giấc mơ. Thà ngay từ đầu không có. Nhưng có rồi lại mất đi thì cậu không thể chấp nhận được. Hay nói đúng hơn là không thể chịu đựng được.

Vì thế, suốt những năm tháng ấy, cậu đã khóa chặt bản thân mình lại. Tình cảm của cậu, cất nó càng kỹ càng tốt. Nhưng đâu có ngờ, không biết là vô tình hay cố ý mà cái tình cảm mà cậu cố tình giấu kỹ kia, một ngày lại bị đánh thức. Có ai khác ngoài cô đủ khả năng làm được điều đó?

Lang thang hết những con phố, những ngõ ngách nhỏ nhất. Cậu ta vẫn không tìm thấy cô. Đứng trước cổng nhà cô, khóa bên ngoài vẫn chưa mở, chứng tỏ nhà cô vẫn chưa ai về. Đầu óc cậu như nổ tung. Cậu ta ngồi phịch xuống.

Cổng nhà cô sơn màu trắng. Qua những ô trống không nhỏ. Có thể nhìn thấy mọi thứ bên trong rõ mồn một. Từ kiến trúc của ngôi nhà cho đến những chậu cây xung quanh, đến chiếc bàn đá tròn được đặt trước sân dưới tán xà cừ phủ rợp bóng mát. Khác với nhà cậu. Mọi thứ đều bị che khuất. Bên ngoài nhìn vào chỉ là một màu xanh ngắt, pha lẫn với những sắc tím của những bông hoa. Dàn hoa leo kia đã che phủ hết mọi thứ. Cả những bí mật mà không một ai biết. Cậu ta ngồi trước cổng nhà cô.

Còn cô cũng không hiểu vì sao mà cuối cùng cũng đứng ở một góc phố nhỏ, không rời mắt khỏi căn nhà bốn tầng kia. Vết thương trên tay lúc này đã khô lại nhưng vẫn còn ran rát. Nhìn ngôi nhà bốn tầng xa hoa mà không kém phần cô tịch ấy. Cố gắng tìm cho được một khe hở để nhìn xem bên trong ấy rốt cuộc có cái gì. Nhưng không thể. Tà áo dài phất phơ bay trong gió chiều, cô như một cánh bướm màu trắng xinh đẹp dập dờn bay giữa thành phố kiêu kì. Ngược mắt thấy màu nắng ngày càng nhạt, lòng cô có một chút gì đó trĩu nặng. Cô

đang làm gì ở nơi này? Chờ đợi chăng? Còn cậu ta? Có phải cũng là đang chờ đợi? Nếu vậy thì, cả hai đang chờ đợi điều gì?

“Cậu biết không? Giá mà tôi phát hiện cậu xấu xa ngay từ đầu. Khi mà tình cảm trong tôi còn chưa kịp gửi đi. Khi mà cậu trong tôi vẫn là một con người khó gần và vô cảm. Cậu biết không? Tôi không thể hiểu được trong cậu có bao nhiêu phần lạnh lùng mà ngay cả khi người nuôi dưỡng cậu mất đi cậu vẫn không động lòng. Nếu một ngày nào đó, là nếu thôi, tôi mất đi... tôi có thể xin cậu vài giọt nước mắt không? Chắc là khó lắm nhỉ? Nhưng mà tôi phải làm sao đây? Muốn tránh xa cậu. Xa thật xa. Nhưng hình như không còn kịp nữa. Tôi thích cậu nhiều hơn những gì tôi nghĩ mất rồi...”

Thành phố lên đèn. Vai cô run run dưới làn gió mùa thu lạnh lẽo. Trong phút chốc, mắt cô nhòa đi. Cô bắt gặp cái bóng dáng quen quen kia đang hướng về phía mình. Bước chân của người đó càng lúc càng nhanh. Trải dài hai bên đường là những cây hoa sữa đang tỏa ra hương thơm nồng nàn say lòng. Gió se se. Đèn đường vàng vọt, kì ảo. Bóng dáng cậu ta càng trở nên hư ảo hơn. Thoắt một chốc, cả hai đối mặt với nhau từ lúc nào chẳng biết. Hai ánh mắt giao nhau. Không thể đếm được trong những ánh mắt kia có bao nhiêu là cảm xúc. Cậu ta nắm tay cô, xiết chặt. Nhẹ nhàng dắt cô đi dưới cơn mưa hoa. Những đóa sao xoay xoay rồi xuống bờ vai cô, rồi hờ hững trượt xuống nền

đất. Cô cũng lặng im, theo bước chân cậu ta. Không cần biết sẽ đi đến đâu. Cũng không cần biết con người này cỡ nào bằng giá. Lúc này cô cảm thấy thật ấm áp. Cái cảm giác mà từ trước đến nay chưa có một cậu con trai nào mang đến cho cô cả.

“Đi đâu?”. Cậu ta hỏi cô. Ngắn gọn. “Đâu cũng được” “Không sợ sao?” “Sợ gì?” “Tôi” Hôm đó, khi biết được cậu ta là con trai của ngôi nhà đó. Cô choáng váng là vì cô sợ hãi. Không phải vì sợ hãi cậu ta, mà là vì sợ hãi bản thân mình. Sợ rằng đến một ngày nào đó thích cậu ta đến mức có thể chấp nhận cả con người đáng sợ ấy. Sợ sẽ chẳng còn một chút lí trí khi đối diện với tình cảm của chính mình. Ừ, cuối cùng cái ngày đó cũng đến rồi. Là lúc này đây. Cô không trả lời. Bàn tay cô vô thức siết chặt tay cậu ta hơn. Cô ngước mắt lên nhìn cậu ta. Khuôn mặt nghiêng nghiêng này vẫn lạnh lẽo, nhưng lại hiện lên nét gì đó bất an. Cậu ta sao phải bất an như thế? “Cậu có thích tôi không?” Cô hỏi. “Tôi có thể thích cậu không?” Cậu ta xoay người sang cô. Đôi mắt cậu ta đen láy, nhìn có vẻ xa xăm không thấy đâu là điểm tận cùng. “Ừm” “Vậy cậu hứa với tôi một chuyện được không?” “Cậu nói đi!” “Sẽ không bỏ rơi tôi”.

Rồi trong một thoáng nghĩ suy. Cậu ta đột nhiên nói. “Thôi không cần hứa nữa” Ngày đó mẹ ruột cậu ta chẳng phải cũng là hứa rằng sẽ luôn ở bên cạnh cậu, nhưng rồi cũng bỏ rơi cậu đấy thôi. Chỉ là một lời hứa. Nó không khẳng định điều gì cả. Năm đó cậu năm tuổi, mẹ cậu đem cậu gửi ở trại trẻ mồ côi. Khi đó cậu không hiểu gì là bị vứt bỏ. Cho đến một ngày, có một người đàn ông ăn mặc đàng hoàng đến đón cậu ta đi. Ông ta nói rằng “Mày bị bỏ rơi rồi, theo tao thì sẽ sống”. Hóa ra thế này gọi là bỏ rơi. Cậu ở trong căn nhà rộng lớn ấy, ngoan ngoãn như một con mèo. Người vợ vừa mất con của ông ta, khi thì ôm ấp cưng chiều cậu ta như một bảo bối. Luôn miệng nói “Con trai cưng của mẹ. Đi đâu giờ mới về?”. Rồi nào là “Thương con lắm”. Khi thì đánh đập mắng chửi cậu thậm tệ “Mày là ai? Sao lại nằm trên giường con trai tao?”. Tiếp đó là tiếng đập phá đồ đạc. Tiếng đánh đập vang lên trong cái căn phòng màu xanh nước biển, khắp nơi là những hình ảnh phim hoạt hình kì lạ. Cậu ta sống trong nỗi sợ hãi ngày đêm. Nhiều lúc muốn chạy trốn đi đâu đó thật xa. Nhưng trốn đi đâu? Một con người cô độc, không người thân, không tình thương như cậu có sống ở đâu cũng vậy cả. Cảm thấy mọi thứ đều là số phận của mình, nên đành phải chấp nhận mà sống tiếp.

Cậu con trai vô tình, vô cảm, vô tâm, lạnh lùng, lãnh đạm... được chính cái căn nhà xoa hoa ấy tạo ra như vậy. Cậu đầu bắt dừng dừng với mọi thứ. Không tin rằng trên đời này tồn tại thứ gọi là tình cảm. Nhưng càng trở trêu hơn là đến một ngày cậu ta biết được một sự thật khác. Sự thật ấy đã khiến cậu càng trở nên băng giá hơn. Con người thật đáng sợ. Người thân của cậu còn đáng sợ hơn. Chết hết đi! Chết hết đi! Trong đêm đen, căn phòng cậu ta vang lên tiếng khóc nức nện ngào mà không kém nỗi căm phẫn. Cậu chính là con ruột của người đàn ông đó. Con trai của ông ta với vợ chính là do một tay mẹ cậu ta bắt đi. Nào là vì mẹ cậu không cam tâm khi con của người đàn bà kia được sống trong sung sướng, còn cậu – cũng là một đứa con của ông ta mà lại phải chịu cảnh thiếu thốn, cơm không đủ no, áo không đủ mặc. Nào là cậu nên ở đúng vị trí của cậu, đó là sống trong căn nhà sang trọng bậc nhất thành phố kia. Mẹ cậu đã sắp đặt tất cả. Từ việc con trai của nhà này mất tích, cho đến việc người đàn ông đó tìm con nuôi và cậu vì vô tình mà được chọn nuôi. Làm gì có thứ gì gọi là vô tình. Mọi thứ đều được an bài, sắp đặt sẵn. Cảm giác như mọi thứ sụp đổ ngay trước mặt. Ngay cả đứng cũng không đủ sức lực. Toàn thân cậu mềm nhũn. Đêm đó bố cậu uống rất nhiều. Ông lái xe trên đường và gặp tai nạn. Người vợ trẻ của ông ta vốn thần kinh yếu nên cũng không giữ nổi mình.

Khi con người ta quá đau đớn. Nước mắt cũng trở nên khô cạn. Không phải là không muốn khóc mà là không thể khóc. Chỉ biết cười thật to. Cười thật nhiều để chế giễu cái cuộc đời chó chết của mình. Cậu ta đập phá mọi thứ trong căn nhà. Mọi thứ. Kể cả bản thân cậu. Có lần, cô thấy tay chân của cậu ta, mặt mũi cậu ta đầy những vết sẹo. Cô cứ nghĩ rằng thái độ, tính cách bất cần đời của cậu khiến mọi người xung quanh căm ghét mà đánh đập cho bõ ghét. Cô tuy hơi xót trong lòng. Nhưng ngoài miệng vẫn là. “Đáng đời! Cậu thay đổi đi. Không thì chuyện này còn xảy ra dài dài” Cậu ta lườm cô một cái. Ánh mắt bén như dao khiến cô bất giác rùng mình.

Cô thì biết cái gì chứ? Cho đến hôm nay, cùng cậu ta tay trong tay dạo phố. Cô không tin nổi mình cũng có một ngày như thế này. Lòng không khỏi vui mừng, nhưng cũng có chút gì đó khó chịu. Không hiểu vì sao. Như thể giữa hai bọn họ còn có một nút thắt mà chưa có cách nào để gỡ ra vậy. Cộng với cái vẻ bất an trên khuôn mặt sáng sủa của cậu ta. Lòng cô càng khó chịu. “Tôi hỏi cậu một câu được không?” Cậu ta nhìn cô, như chờ đợi câu hỏi ấy. “Cậu có biết người ta nói gì về cậu không? Về cái căn nhà có giàn hoa màu

tím ấy?” “Biết”

Cảm thấy hơi hụt hẫng. Cô hi vọng rằng cậu ta sẽ nói là không biết. Cậu ta không biết gì cả và những câu chuyện kia không phải là thật. “Có thật như những gì người ta kể không?” “Thật” Cô trông đợi điều gì chứ? “Cậu muốn nghe không?” Cậu ta nói tiếp. Cô đương nhiên muốn. Ngay lập tức trả lời “Tôi rất muốn biết” Cả hai cùng ngồi xuống một chiếc ghế đá ven đường. Trước mắt bọn họ là những ánh đèn xanh đỏ lấp lánh. Câu chuyện về cuộc đời của một người con trai đáng thương kia đã lấy của cô không biết bao nhiêu là nước mắt. Thật ra, muốn hiểu một con người, tốt nhất là nghe chính miệng họ kể ra câu chuyện của mình. Mọi lời nói của con người về cuộc đời người khác đều không đáng tin. Hoặc giả, đó có là sự thật, thì sự thật kia vẫn chưa đủ. Mà cái chưa đủ kia mới là cái quan trọng.

Những ngày cuối cùng của năm học, bọn họ nói với nhau rất nhiều. Cô ngay cả giờ giải lao cũng chỉ muốn ngồi nguyên một chỗ và nói chuyện với cậu ta. Dĩ nhiên cậu ta cũng không dừng dừng với cô nữa. Cậu ta đang dần thay đổi, trở thành một con người ấm áp hơn. Vì cô chẳng?

“Tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu. Cậu sẽ trả lời chứ?” Cô nói. “Ừm” “Cậu nói lần ở quán nước là lần thứ hai cậu hút thuốc. Vậy lần đầu tiên là khi nào?” “Lúc cậu nói thích tôi”

Tim cô bỗng nhiên đập nhanh. Không thể diễn tả hết cảm xúc trong tim mình. Cậu ta nói rằng chỉ khi nào quá căng thẳng cậu ta mới hút thuốc. Cậu ta không hề thích thuốc lá. Nhưng nghe người ta nói rằng hút thuốc lá có thể giúp người ta giảm bớt căng thẳng, cậu ta liền muốn thử. Cô khiến cậu ta căng thẳng ư? Nghĩ tới đây cô không giấu nổi vẻ vui mừng. “Lần sau không được hút nữa!” Cô vừa cười, vừa ra lệnh cho cậu ta. Cậu ta cũng nở một nụ cười hiểm thấy. Nó làm cô điếng người. Lần đầu tiên cô cảm thấy cậu ta đẹp trai giống với những gì mọi người nói. Cô liền nghĩ thầm, tốt nhất cậu ta không nên cười nữa thì hơn, nó làm cô trong giây phút mất đi bình tĩnh.

“Ừm. Tôi nhận thấy nó không những không giảm bớt căng thẳng mà còn làm căng thẳng hơn. Nên nhất định không có lần sau” Cậu ta cũng vừa cười, vừa nói. “Hôm tôi bị ốm. Có phải cậu gọi tên và nắm tay tôi không?” Cậu ta không trả lời, nhưng khuôn mặt đỏ ửng của cậu ta đủ khiến cô mỉm cười vui vẻ. “Cuối cùng, tôi muốn hỏi cậu. Cậu bắt đầu... thích tôi khi nào?” Cô cũng

hơi ngượng ngùng khi hỏi câu này. Cậu ta không trả lời, chỉ hỏi “Chậu salem kia, sao cậu không mang vào nhà?” “À, là của người ta. Không phải của tôi. Mà, tôi cũng định tí nữa về và mang nó vào nhà, hình như người ta quên mất nó rồi, lâu mà chẳng thấy ai lại mang đi, tôi muốn chăm sóc nó” Cô nhanh nhẩu đáp lại. Rồi nói “Cậu cũng thấy nó rồi ư? Tôi cũng từng nói với cậu rồi phải không? Tôi thích salem lắm. Nhưng biết làm sao được. Không phải của mình thì có thích cũng vô nghĩa” “Ai nói nó không phải của cậu?” Cô cười, bắt bẻ “Thế ai nói nó là của tôi?” “Tôi nói” Có một suy nghĩ xẹt nhanh qua cô. Mà không rõ nữa. Cô tròn xoe đôi mắt tinh nghịch nhìn cậu ta. “Hôm đó trời mưa to quá, định đợi cậu về và đưa cho cậu nhưng không hiểu vì sao lại sợ cậu ghét tôi mà không muốn nhận. Nên đành để nó ở trước cổng nhà. Nó là của cậu đấy! Ngốc nghếch!” Cậu ta cười. Cô không thể nói thêm được gì. Muốn nói nhưng miệng lại phát không ra tiếng. Cảm thấy lòng ấm áp lạ.

“Là của tôi. Của tôi hả?...” Cô ngật ngưỡng một lúc lâu. Gương mặt không giấu vẻ ngại ngùng “Cảm ơn cậu” Cậu ta không nói gì. Lặng lặng lấy tập vở trên bàn của cô, quay sang một bên và cặm cụi viết cái gì đó. “Về nhà mới được xem!” Cô ừ một tiếng nhẹ nhàng. Đáy mắt cô ánh lên một tia hạnh phúc. Đôi mắt long lanh ấy nhìn cậu ta và nói. “Tối nay cậu rảnh không? Tôi muốn dạo phố với cậu” “Ừm. Tôi sẽ chờ cậu trước cổng”...

Có một buổi sáng mùa thu đẹp như nàng thiếu nữ thẹn thùng với những yêu thương chớm nở. Có một buổi sáng mùa thu làm cho người ta đắm chìm trong những ngọt ngào dễ chịu. Con đường về nhà ngắn lại chỉ còn vài bước chân. Cô vội vã lên phòng của mình. Lật xem trang vở khi sáng. Nét chữ nghiêng nghiêng ấy, nó làm lòng cô hạnh phúc.

“Chắc là cậu không biết, salem còn có nghĩa là nhớ rất nhiều. Cậu biết không? Ôm chậu salem và đợi cậu trở về, đó là khi tôi rất, rất nhớ cậu! Tôi thích cậu từ cái lúc cậu mỉm cười với tôi. Là cái ngày mà chúng ta gặp nhau lần đầu ấy. Salem kia, hãy chăm sóc nó thật tốt. Được không?”